

Det Anarkistiska Biblioteket

Den italienska syndikalistkongressen

Tullio Masotti

Tullio Masotti
Den italienska syndikalistkongressen
1911

Tidningen Brand #4 1911

www.anarkistiskabiblioteket.se

1911

Den märkvärdiga företeelsen av en politisk syndikalism är en fullständigt italiensk skapelse. Intet annat land i världen känner till något dylikt. Och att tänka sig, att den parlamentariska syndikalismen anklagar oss för att vilja gå i den franska revolutionära syndikalismens fotspår! Om jag inte misstar mig, så ha fransmännen aldrig drömt om en syndikalism, som lever utanför fackföreningarna. Och ännu mindre om en partisyndikalism, som nödtvunget leder till att handla inom den lagliga borgerlighetens och statens ramar. Å andra sidan sysselsätter sig den italienska socialdemokratien livligt med att studera andra länders revolutionära rörelser. Eftersom den är mycket praktisk och mycket förståndig - alla medelmåttiga och demokratiska saker äro alltid ytterst förståndiga - lever den på formaliteter och släcker sin törst med hyckleri och lögn.

I Italien har syndikaliströrelsen en alldeles särskild karaktär, som skiljer den från andra länders. Detta av två skäl. För det första: då de ekonomiska förutsättningarna för en fri utveckling av det syndikala medvetandet fattas hos arbetarklassen, har syndikalismen kommit till genom tidskrifter och tidningar; för det andra: de, som ha formulerat det ekonomiska programmet och förut deltagit i det socialistiska partiets politiska rörelse, de hade partimännens hjärnor, för vilka det är nästan omöjligt att fatta att de icke skulle ha någon rätt över arbetarklassen och i fackföreningarna. Dessa, fackföreningarna, äro ju dock en sammanslutning av likställda producerande och böra själva kunna svara för sina behov och för det, som tarvas för arbetarna.

Detta grundfel asltrar den tvetydiga företeelse, som bär namnet den politiska syndikalismen, och som är något helt annat än syndikatets ekonomiska syndikalism. På den kongress, som i slutet av förra året hölls i Bologna, utbröt den oförsonliga konflikten mellan de båda riktningarna: syndikat-syndikalisterna och de politiska.

En av frågorna på kongressen var bildandet av politiska syndikalistgrupper och en sammanslutning av sådana över hela landet.

Tre riktningar framträdde i denna fråga. Den första ville göra dessa grupper till valorganisationer; den andra ville inskränka deras uppgift till att göra propaganda för arbetsförbundets utveckling; den tredje slutligen ansåg dessa grupper onödiga och skadliga vad deras syfte än var. Denna sista riktning lät uppsluka sig av diskussionen och smalt samman med riktningen numro två, som gick segrande ur striden.

Striden stod således klar och tydlig mellan anhängarna av deltagandet i val och motståndarna därtill.

Den italienska syndikalismen var förut egentligen endast ett namn. Den måste få kongressens absolution och en ny döpelse för att veta, om den var något annat, än de andra demokratiska och socialistiska partierna, eller om den kunde smälta ihop med dem.

Kongressen i Bologna medförde det resultatet, att den efter tre dagars livliga debatter bestämde syndikalismens grundlinjer. Arbetarriktningen segrade fullständigt över gruppfrågorna och deltagande-i-val-taktiken.

Följande resolutioner fattades:

»Kongressen beslutar att vända sig till alla kamrater för att på alla platser, där det är möjligt, bilda syndikalistiska föreningar, som icke sätta sig emot organisationerna men ha till mål att genomsyra dem genom alla former av propaganda med andan och innehållet i våra idéer».

Kongressen beslutar att bilda en landsorganisation av dessa grupper, vilken icke bör sammanblandas med de gamla partierna, som upphöjt sig till förmyndare över proletariatet för att exploatera dess styrka till förmån för sina politiska syften. Denna landsorganisation skall stödja de olika gruppernas arbete, jämnställa den dugliga verksamheten, teckna de allmänna linjer som böra följas i alla företag, och beflita sig om att genom direkt arbete bidra till massans socialistiska uppfostran. Den syndikalistiska landsorganisationen, som icke vill vara ett parti som söker triumfen på den politiska-sociala arenan, kan icke uppträda som politisk organisation, emedan det vore att uppmana proletariatet att sätta förtroende till en politisk grupp, under det att syndikalisterna endast i sitt förbund se den makt, som kan besegra kapitalismen och som har möjlighet att förverkliga arbetets frigörelse.

I ett utmärkt anförande försvarade Enrico Leone den taktik, som alltid följts av fackföreningarna i Parma: att avhålla sig från deltagandet i val och att lämna åt arbetarna fullständig frihet att ta den ställning de tro vara bäst. Som en avslutning på debatten, stängde kongressen dörren framför de flyktingar från de borgerligas läger, som ville sälja sig till syndikalismen för att dra fördel av den, och antog följande klara och tydliga resolution:

»Den andra syndikalistkongressen påpekar de redan fattade besluten angående syndikalistgruppernas bildande och uppgift, anser att arbetarklassen i de fackliga föreningarna äger

sitt bästa och egentliga erövringsvapen, anser vidare, att det är en motsägelse mot syndikalismens idé att arbetarrepresentanter sluta sig till de politiska grupperna vilka de än må vara, samt råder arbetarklassen att söka hjälp i sina egna kampmetoder, och i följd därav fastslår den, att de syndikalistiska grupperna icke på minsta sätt böra ordna eller arbeta med i valstrider».

Efter detta beslut förklarade de, som understött deltagandet i val, att de togo avstånd från kongressens majoritet.

Men denna splittring kommer icke att ha något inflytande på de ekonomiska organisationernas sammanslutning. I den konferens, som hölls likaledes i Bologna, av de direkta representanterna för de revolutionära syndikalistsamfundet, rådde fullständig enighet om det nödvändiga i att som en stridande minoritet ansluta sig till *Confederazione Generale del Lavoro*, »Det allmänna arbetsförbundet», från vilket våra föreningar hittills nästan alla hållit sig på avstånd.

Kongressen i Bologna har tjänat till att skingra missförstånden angående huvudprinciperna. Man vet numer att syndikalism och parlamentarism äro två motsatta ting och att syndikalismen icke kan vara annat än resultatet av det samtidiga nedrivandet och återuppbyggandet, som utföres av arbetarklassen inom fackförbundens sköte.

De besegrades missnöje kommer icke att ha stort inflytande på resultatet, sedan väl nederlagets första bitterhet skingrats. Den rena syndikalismen kommer att omfattas av de vakna arbetarna, och ett fullkomligt frivilligt urval kommer att fullbordas av sig själv, i det att från rörelsen kommer att avgå de, som behärskas av kortsynta och oklara begrepp och som slutit sig till syndikalismen endast på grund av en reaktion mot det socialdemokratiska parlamentära förfallet.